

A csillogó nyaklánc

Karolina egy kicsit még meg akarta tartani a nyakláncot.

Írta: Carolina Marín
(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

Az eredeti történet Argentínában játszódott.

Karolina az udvaron szökdécselt. A barátja, Izabella is kint volt.

Izabella odaintegetett neki. „Gyere át játszani!”

Karolina átment az udvaron Izabelláék házához.

Izabella benyúlt a zsebébe. „Mutatni akarok valamit!” – mondta. Aztán elővette a legszebb nyakláncot, amelyet Karolina valaha látott. A kis ékkövek csak úgy csillogtak-villogtak!

„Az anyukámé – mondta Izabella. – Azt mondta, hogy ma játszhatok vele. Nézd, hogy csillog a napon!”

Izabella feltartotta a nyakláncot a fény felé. Szivárványok százai verődtek vissza az ékkövekről. Annyira gyönyörű volt!

„Akarsz bújócskázni?” – kérdezte Izabella.

„Persze – mondta Karolina. – Addig is segítek vigyázni a nyakláncra.”

„Köszönöm!” Izabella odaadta Karolinának a nyakláncot, Karolina pedig elrakta a zsebébe.

Hamarosan itt volt az ideje, hogy Karolina hazamenjen. Amikor elbúcsúzott, Izabella nem kérdezte a nyakláncról. Bizonyára meglepedezett róla. Karolina pedig nem emlékeztette.

Karolina egy kicsit rosszul érezte magát, amiért hazahozta a nyakláncot. De egy kicsit még magánál akarta tartani. Figyelmen kívül hagyta a rossz érzést, és a párnája alá tette a nyakláncot.

Másnap szombat volt. Karolina végzett a teendőivel, és kiment játszani. El is feledkezett a nyakláncról.

„Karolina! – szólt neki Apa – Ide tudnál jönni egy kicsit?”

Karolina beszaladt a házba. „Igen?”

Apa a kezében tartotta a nyakláncot. „Anya ezt találta a párnád alatt. Honnan van?”

„Izabelláé.” Karolina szemébe könnyek gyűltek. „Tegnap eltettem a zsebembe, hogy vigyázzak rá, amíg játszunk. De aztán úgy döntöttem, hogy hazahozom.”

Anya leült Karolinával a kanapéra. „Köszönöm, hogy elmondtad az igazat. Szerinted most mit kéne csinálnod?”

Karolina nem szólt semmit. Jézusra gondolt. Ő azt szeretné, ha becsületes lenne és visszaadná a nyakláncot.

„Vissza kell adnom Izabellának a nyakláncot, és bocsánatot kell kérnem tőle” – mondta Karolina. Amint ezt kimondta, eltűnt a rossz érzés. Melegséget érzett belül.

Karolina átment Izabelláékhoz.

„Szia! – mondta, aztán odaadta Izabellának a nyakláncot. – Sajnálom, hogy nem adtam vissza tegnap. Megbocsátasz?”

„Hát persze! – felelte Izabella. – Köszönöm, hogy visszahoztad.” Aztán elmosolyodott. „Szeretnél ma is bújócskázni?”

„Igen! Te leszel a hunyó, én meg elbújok!”

Aznap este Karolina mondott egy imát. „Drága Mennyei Atyám! Kérlek, bocsásd meg nekem, hogy megtartottam a nyakláncot. És köszönöm, hogy segítettél nekem helyrehozni a hibámat.”

Karolina újra érezte a melegséget. Örült, hogy megtette, amit Jézus szeretett volna, hogy tegyen. ●

MEG TUDOM BÁNNI A BŰNÖMET

Mindannyian hozunk néha rossz döntéseket. Jézus Krisztusnak és az Ő engesztelésének köszönhetően azonban változhatunk, és helyrehozhatjuk a dolgokat. Ezt nevezik bűnbánatnak. Amikor bűnbánatot tartunk, bocsánatot kérünk azoktól, akiket megbántottunk. Megpróbáljuk helyrehozni a hibát. Bocsánatért imádkozunk. Minden tőlünk telhetően megteszünk azért, hogy ne hozzuk meg újra ezt a rossz döntést. Akkor bocsánatot nyerhetünk, és Mennyei Atyánktól jövő békességet érezhetünk.

